

FESTO DE LA SANKTAJ ĈEFANĜELOJ MIĤAEL, GABRIEL KAJ RAFAEL (29. 9.)

Kun **Miĥael**, kies nomo en hebrea lingvo estas rekta konfeso de kredo („Kiu kiel Dio?“), ni renkontiĝas antaŭĉio en la Libro de la Profeto Danielo. En tiu libro ni legas, ke fine „ekstaros Miĥael, granda protektanto, kaj li staros ĉe filoj de via popolo“. Tiu ĉi glora titolo, kiu lin igas „ĉefanĝelo“, koheras kun imago pri la ĉiela tribunalo, kiu ĉirkaŭas Dion. Kunsidas en ĝi – same kiel ĉe surtera tribunalo – anĝeloj de diversaj gradoj kaj diversaj dignecoj. Tiun ĉi hebrean tradicion akceptis ankaŭ kristanismo, ĉar ĝi parolas pri la „anĝelaj ĥoroj“ (Tronoj, Sinjoraro, Princaro, Potencularo, Virtularo...).

Miĥael, kiel la Libro de la profeto Danielo kelkfoje memorigas, estas „unu el unuaj anĝelaj princoj“. Laŭ li havas sian anĝelan „princon“ ankaŭ aliaj nacioj. Kiam la profeto parolas pri ĉi tiuj supernaturaj estuloj, li volas per tio emfazi, ke la historio ne estas nur en la manoj de la surteraj regantoj kaj ĝi ne direktiĝas nur per iliaj celadoj, sed ke la historion ankoraŭ regas alia forto kaj alia celado, kiun volas Dio vivigadi ĝuste pere de siaj kurieroj – la anĝeloj. Kiel protektanto de la Dia popolo batalas Miĥael ankaŭ kontraŭ ĉefa malamiko de la kredantoj – satano, kaj ĝuste en tiu versio ni renkontiĝas kun li en la 12-a ĉapitro de la Apokalipso de sankta apostolo Johano. Ĉi tie li obstine batalas kontraŭ ruĝa drako (havanta koloron de sango elverŝita dum homhistorio), kio simboligas subpremaman potencon. Miĥael en tiu batalo defendas virinon kaj ŝian ĵus naskitan filon, kiuj prezentas Dian popolon kaj la eklezion, en kiu estas Kristo konstante ĉeestanta (pli posta tradicio en la virino vidos Maria-n, patrinon de Jesuo). En la libro Apokalipso estas skribite: „Kaj fariĝis milito en la ĉielo: Miĥael kaj liaj anĝeloj ekmilitis kontraŭ la drako; kaj militis la drako kaj ĝiaj anĝeloj; kaj ne prosperis al ili, kaj ne plu troviĝis ilia loko en la ĉielo. Kaj ĵetiĝis mal-

supren la granda drako, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, la trompanto de la tuta mondo; ĝi ĵetiĝis sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj ĵetiĝis kun ĝi“ (Apo 12,7-9) Miĥael estas do ĉi tie priskribita kiel batalanto de bono, kiu venas defendi justulojn kaj ekbatalas kontraŭ subpremantaj fortoj de malbono, kiuj ennestiĝis en mondaj regnoj kaj kiuj ekslodigas militojn. Miĥael aperas en iu ne tro konata, sed tre interesa novtestamenta libro – en Letero de la sankta apostolo Judo. Tie ĉi Miĥael ekbatalas kontraŭ diablo, por elŝiri el lia povo korpon de ĵus mortinta Moŝeo. Tio estas resonado de la malnovtempa hebrea tradicio.

Kun la ĉefanĝelo **Gabriel** (hebrealingve „viro de Dio“, kaj do „forta viro“) ni renkontiĝas unue en Libro de la profeto Danielo kaj tuj estas evidente, kia estas lia ĉefa misio – li estas anĝelo, kiu eksplikas eksterordinarajn kaj nefacile kompreneblajn viziojn. En Nova Testamento li sin vidigas kiel anoncanto de alveno de Mesio. Unue li ĉe ofero en jerusema templo videbliĝas al patro de Johano Baptisto Zeĥarja kaj poste al Maria en ŝia domo en Nazareto. La vortoj, per kiuj la anĝelo ŝin alparolas, ne koncernas nur promeson, ke al ŝi naskiĝos filo, kiel tio okazis ĉe Zeĥarja, sed li jam duoninformis, kiel fundamentŝanĝa persono estos Jesuo: „Li estos granda, kaj estos nomata Filo de la Plejaltulo; kaj Dio, la Eternulo, donos al li la tronon de lia patro David; kaj li reĝos super la domo de Jakob eterne, kaj lia regno ne havos finon.“ Gabriel do estas heroldanto de mesiaj tempoj kaj heroldanto de la centra evento de la savhistorio.

La tria ĉefanĝelo estas **Rafael**. Lia nomo hebrealingve estas „Dio resanigas“ kaj ĝuste ĝi respondas al misio de la anĝelo en tiu ĉi interesege rakonto. Rafael diras: „Mi estas Rafael, unu el sep anĝeloj, kiuj estas preparitaj, por eniri antaŭ gloron de la Eternulo.“ Estas

evidente, ke la misioj, kun kiuj venas Miĥael kaj Gabriel, havas oficialan aspekton rilatanta la historion de ĉiuj nacioj, dum Rafael rolas kiel anĝelo akompananta homon dum ĉiutaga vivo, kiu surprenas sur sin homan aspekton, por esti al ni laŭeble plej proksime kaj por povi nin gvidi dum la vivo kiel vera „gardanĝelo“. Li estas amiko, kiu konsilas

kaj kuraĝigas, li estas la videbla ĉeesto de la nevidebla Dio, neimageble amanta siajn kreitulojn. En Biblio Rafael aperas nur en la Libro de Tobija, sed la menciojn pri li ni trovas ankaŭ en diversaj apokrifoj. Pro sia povo resanigi li estas kultata kiel miraklofaranto kaj kiel patrono de ĉiuj, kiuj zorgas pri mal-sanuloj. ■

Jaroslav Branžovský